

ВЕКОВНИЦИ, ПРВИ ПУТ МЕЋУ ГРЦИМА

Будимо искрени. Стварати стрипове у 21. веку је тешко, а продати их још теже. То захтева сву снагу и квалитете које би неко морао да поседује током прошлог века, заједно са само мало, да тако кажем, лудости. Стварати и продавати стрипове у Грчкој је подједнако тешко и не постоји начин да знате да ли ће се грчка публика повезати с одређеним ликом или током приче, поготову с током приче који је замршен и захтеван као онај у *Вековницима*. Међутим, једна ствар је сигурна. Ми који себе називамо Грцима толико смо осетљиви на концепт „хибриса“ као и људи коју су живели у овој земљи еонима пре нас, читајући Херодотове списе, пунећи позоришта да би видели представе Есхила, Софокла и Еурипида. Идеја хибриса је аксиом, по којој ће онај који се издиже изван устаљених правила неизбежно бити згњечен од стране свемира лично, да би се повратио природан ред ствари. Хибрис је укоренењен у менталитету Грка и то је лако доказати, јер се користи да би нам продали разне ствари, све од познатих песама до познатих телевизијских серија, те строгих мера и, надајмо се, одличних стрипова као што су *Вековници*.

Па, просто се тако деси да сваки лик у „Реквијему“, сјајном уводу у свет *Вековника*, прелази границе неумерености, склон је преувеличавању и хибрису на један или други начин. Покушаћу да вам то сумирам без откривања превише детаља... Моцарт исувише ужива у компоновању и занемарује све друго, вампир-племић без размишљања загризе више него што може да прогута, Чен, варајући временска правила, захтева да сазна своју будућност, Марко жуди за смрћу више од просечног средњовековног владара (Фројд би рекао ваша просечна особа) и Тил, па оставимо Тила за сам крај књиге. Али верујте ми на реч, сви ови ликови су довољно несмотрени да се издижу изнад својих могућности. А није да би могли икако другачије, јер просто то не би били они. Зар не?

Вековници: „Реквијем“ је заслепљујући калейдоскоп духовитих дијалога, драматичних сцена и комплексног приповедања који нам даје различите утиске сваким читањем. Он служи као увод у проблематично пријатељство између Марка и Тила, даје нам вампире и убице, упечатљиве дуеле између бесмртних који су налик горштакима и митских личности као што су три мудраца (ту заиста постоји обиље историјских и измишљених ликова који су с укусом уклопљени у *Вековнике*). Али први том заиста има везе само с једном ствари а та ствар је уметност.

Уметност је све за једног уметника (Моцарт), противник је уметниковој породици (Констанца), играчка за привилеговане (вампири) и апсолутно ништа за неписмене (људи који претендују на запрегу за мртве с Моцартовим телом). Уметност те чини срећним, али те такође и растужује. Она оплемењује твоју душу и оставља те празних џепова, гладног и нагог. Даје ти славу и онда те шаље право у прљавштину масовне

гробнице. „Музика је разлог због којег устајем из кревета сваког јутра. Можда је баш то разлог због којег осећам да јој толико дугујем и да ћу јој увек бити дужан, без обзира колико јој дајем“, каже Моцарт. И говоримо о Моцарту, највећем композитору који је икада живео.

Али ипак, шта с оним уметницима (и стрип-уметницима) који нису добри у свом занату? Шта са свим оним који ће можда бити или су већ били? Можда ви имате право да изаберете уметност ако сте баш ви Моцарт, али не и ако припадате гомили глупака који су просто добродушни или просечни. Или чак и горе. Можда уметност и није вредна свега тога. И можда је бесмртни Моцарт био само неуротичар, бегунац од стварности с компулсивним поремећајем, неспособан да се избори са собом и осталим људима као и с вољенима.

Ствар је ипак у томе што Моцарт слуша божанску мелодију целим током, божанску мелодију која је врло вешто наговештена, с музичким нотама које пролећу кроз стране првог сјајног тома. И та божанска мелодија, која одјекује у Моцартовим ушима, изгубљена је баш у оном тренутку кад он достигне још један трен бесмртности. Па, ништа више не би требало да се открије, без откривања!

Надам се да се грчка публика забавља почињући *Вековнике*, и да се то никада неће завршити.